

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 15. 1. 2010, č. j. MK 715/2010 OLP, ve věci námítky podjatosti uplatněné žalobkyní proti soudcům senátu 10 A Městského soudu v Praze v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2010, č. j. 10 A 12/2010 - 18,

t a k t o :

Soudci senátu 10 A Městského soudu v Praze Mgr. Jana Brothánková, Mgr. Jan Kašpar, JUDr. Pavel Hornák, JUDr. Ludmila Sandnerová a JUDr. Jan Ryba **n e j s o u** v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2010, č. j. 10 A 12/2010 - 18, **v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodování věci.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 15. 1. 2010, č. j. MK 715/2010 OLP. V podané žalobě stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků. Své majetkové poměry doložila vyplněným formulářem (vzor č. 060 o. s. ř.) a rozvahou a výsledovkou zpracovanou ke dni 27. 12. 2009. Městský soud vydal dne 26. 1. 2010 pod č. j. 10 A 12/2010 - 18, usnesení, kterým stěžovatelce osvobození od soudních poplatků nepřiznal.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení kasační stížnost, v níž mimo jiné vznesla námitku podjatosti vůči soudcům senátu 10 A, a to „*nikoli z důvodu negativního rozhodnutí o návrhu žalobkyně* (pozn.: návrhu na osvobození od

soudních poplatků), *ale z důvodu zjevného porušení elementární profesní etiky soudců senátu, která jim dovolila vyprodukovat tak nedbalé rozhodnutí*“.

Krajský soud předložil spis sp. zn. 10 A 12/2010 Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti a k rozhodnutí o kasační stížnosti s vyjádřeními všech členů senátu 10 A (Mgr. Jana Brothánková, Mgr. Jan Kašpar, JUDr. Pavel Hornák, JUDr. Ludmila Sandnerová a JUDr. Jan Ryba), podle kterých se necítí být podjati a nejsou jim známy jakékoli důvody pro vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci.

Vyloučení soudců a dalších osob upravuje § 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle odst. 1 tohoto ustanovení jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že již ve svém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005 - 34, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil názor, že *„i ve fázi po vydání rozhodnutí o věci samé je v případě, kdy proti rozhodnutí byla podána kasační stížnost a kdy je tato stížnost přípustná, nezbytné (a tedy i přípustné) rozhodnout o námitce podjatosti soudců krajského soudu, kteří rozhodnutí vydali, byla-li taková námitka včas vznesena“*. Je tomu tak proto, že ve fázi mezi podáním kasační stížnosti a předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí krajský soud zpravidla činí ve smyslu § 108 s. ř. s. řadu přípravných úkonů směřujících k tomu, aby o kasační stížnosti mohlo být řádně rozhodnuto. Také u těchto úkonů je přitom třeba (stejně jako při rozhodování o věci samé), aby byla vydána nepodjatými soudci.

Ze shora uvedené právní úpravy, jakož i z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rovněž vyplývá, že o námitce podjatosti soudců krajského (zde městského) soudu je možno rozhodnout pouze tehdy, byla-li taková námitka vznesena včas. Pokud by uvedená námitka podjatosti byla podána opožděně, pak by k ní Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu § 8 odst. 5, věty třetí, s. ř. s. přihlížet.

Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka nebyla před rozhodnutím soudu poučena o složení senátu a o právu namítat podjatost soudců. Proto jí lhůta v délce jednoho týdne pro uplatnění námítky podjatosti počala běžet až od okamžiku doručení usnesení (dne 28. 1.

2010), kterým soud rozhodl o jejím návrhu na osvobození od soudních poplatků, neboť teprve tímto okamžikem se stěžovatelka dozvěděla, kterému senátu byla věc dle rozvrhu práce přidělena k rozhodnutí (k tomu srovnej shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005 - 34, dostupné na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že námitka podjatosti byla uplatněna v kasační stížnosti doručené městskému soudu téhož dne, tj. 28. 1. 2010, je nutno ji považovat za včasnou, avšak nedůvodnou.

Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí věci lze jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16, dostupné na www.nssoud.cz). Tento postup je v souladu s ústavní zásadou, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); přípustnou výjimku z této zásady představuje pouze vyloučení soudce ze zákonem stanovených důvodů nebo na základě námítky podjatosti uplatněné stranou sporu. Tyto výjimky nejsou s uvedenou zásadou v rozporu, naopak akcentují další klíčový ústavní princip, jímž je princip nestrannosti soudců.

Stěžovatelka shledává důvod podjatosti soudců senátu 10 A Městského soudu v Praze ve zjevném „*porušení profesní etiky soudců uvedeného senátu, která jim dovolila vyprodukovat tak nedbalé rozhodnutí*“. Nejvyšší správní soud k takto formulované námitce podjatosti odkazuje na § 8 odst. 1, větu poslední, s. ř. s., v němž se výslovně uvádí, že důvodem vyloučení soudce nemohou být okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že usnesení městského soudu je založeno výlučně na právní argumentaci a ani náznakem z něj není patrné jakékoli zaujetí soudu vůči stěžovateli (žalobkyni). Tím samozřejmě Nejvyšší správní soud ani v nejmenším nepředjímá, zda předmětné usnesení městského soudu pokládá za věcně správné či nikoli. Posuzování věcné správnosti uvedeného usnesení bude předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 9 As 10/2010.

Ani v jiných ohledech pak nelze v jednání soudců senátu 10 A Městského soudu v Praze spatřovat jakékoli nestandardní postupy vůči stěžovateli, která ostatně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly jakémukoli porušení povinnosti nestranného a nezaujatého vystupování jmenovaných soudců v řízení, jehož je stěžovatelka účastníkem.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů rozhodl tak, že ve výroku tohoto usnesení jmenovaní soudci Městského soudu v Praze nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí dané věci.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu